

EUROOPAN YHDYSVALTOJEN TUNNUKSESTA

„Sotsial-Demokratian” 40. numerossa tiedotimme, että puolueemme ulkomaisten jaostojen Konferenssi päätti lykätä kysymyksen „Euroopan Yhdysvaltojen” tunnuksesta siihen saakka, kunnes lehdistössä on käsitelty asian *taloudellista* puolta*.

Tästä kysymyksestä käyty väittely sai konferenssisamme yksipuolisen poliittisen luonteen. Osittain tämä johdettiin ehkä siitä, että Keskuskomitean manifestissa tämä tunnus on määritelty suoranaisesti poliittiseksi tunnukseksi („lähimmäksi *poliittiseksi* tunnukseksi...” — sanotaan siinä), ja sitä paitsi siinä ei ole ainoastaan esitetty tunnusta tasavaltalaisista Euroopan Yhdysvalloista, vaan myöskin erikoisesti korostettu, että „ilman Saksan, Itävallan ja Venäjän monarkiaien vallankumouksellista kukistamista” tämä tunnus on mieletön ja valheellinen.

On aivan väärin väittää tällaista kysymyksen asettelua vastaan mainitun tunnuksen poliittisen arvion *puitteissa*, esimerkiksi siltä kannalta, että se saattaa varjoon tai heikentää j.n.e. sosialistisen vallankumouksen tunnusta. Todella demokraattiseen suuntaan suoritettujen poliittisten uudistukset ja erittäinkin poliittiset vallankumoukset eivät voi missään tapauksessa, eivät milloinkaan eivätkä minäkäänlaisissa oloissa saattaa varjoon tai heikentää sosialistisen vallankumouksen tunnusta. Päinvastoin ne aina lähentävät sosialistista vallankumousta, laajentavat sen perustaa, vetävät sosialistiseen taisteluun pikkuporvariston ja puoliproletaaristen joukkojen uusia kerroksia. Ja toisaalta

* Ks. tätä osaa, s. 145. *Toim.*

poliittiset vallankumoukset ovat kiertämättömiä sosialistisen vallankumouksen kulussa, vallankumouksen, jota ei saa tarkastella yhtenä tapahtumana, vaan myrskyisten poliittisten ja taloudellisten mullistusten, mitä kärkevimmän luokkataistelun, kansalaissodan, vallankumousten ja vastavallankumousten aikakautena.

Mutta joskin Euroopan kolmen taantumuksellisimman monarkian, niiden etunenässä Venäjän monarkian, vallankumoukselliseen kukistamiseen sidottu tasavaltalaisten Euroopan Yhdysvaltojen tunnus on poliittisena tunnuksena aivan moitteeton, niin jää vielä mitä tärkein kysymys tämän tunnuksen taloudellisesta sisällöstä ja merkityksestä. Imperialismin taloudellisten ehtojen kannalta, s.o. „edistyneiden” ja „sivistyneiden” siirtomaavaltojen suorittaman pääoman viennin ja maailman jaon kannalta, Euroopan Yhdysvallat ovat kapitalismin vallitessa joko mahdottomat tai taantumukselliset.

Pääoma on tullut kansainväliseksi ja monopolistiseksi. Maailma on jaettu muutamien suurten, s.o. kansakuntien suuressa ryöstössä ja sortamisessa edistyneiden, valtakuntien kesken. Euroopan neljä suurvaltaa: Englanti, Ranska, Venäjä ja Saksa, joiden väkiluku on 250—300 miljoonaa ja pinta-ala noin 7 milj. neliökilometriä, omistavat siirtomaita, joiden väkiluku on *melkein puoli miljardia* (494,5 milj.) ja pinta-ala 64,6 milj. neliökilometriä, siis miltei puolet maapallosta (133 milj. neliökilometriä ilman napaseutuja). Lisätkää tähän kolme aasialaista valtiota: Kiina, Turkki ja Persia, joita nykyään repivät kappaleiksi „vapautus”-sotaa käyvät rosvot, nimittäin Japani, Venäjä, Englanti ja Ranska. Näiden kolmen aasialaisen valtion, joita voidaan nimittää puolisiirtomaiksi (tosiasiassa ne ovat nykyään $\frac{9}{10}$:ltaan siirtomaita), väkiluku on 360 milj. henkeä ja pinta-ala 14,5 milj. neliökilometriä (siis melkein $1\frac{1}{2}$ kertaa suurempi kuin koko Euroopan pinta-ala).

Edelleen Englanti, Ranska ja Saksa ovat sijoittaneet ulkomaille pääomia vähintään 70 miljardia ruplaa. Sitä varten, että tästä miellyttävästä summasta saataisiin „lailinen” tulo, — yli kolmen miljardin ruplan vuotuinen tulo, — ovat olemassa miljonäärien kansalliset komiteat, joita nimitetään hallituksiksi. Ne on varustettu sotaväellä ja sotalaivastolla ja ne „sijoittavat” siirtomaihin ja

puolisiirtomaihin „herra miljardin” poikia ja veljiä varakuninkaiksi, konsuleiksi, lähettiläiksi, kaikenlaisiksi virkamiehiksi, papeiksi ja muiksi iilimadoiksi.

Siten on kapitalismin korkeimman kehityksen kaudella järjestetty muutamien suurvaltojen harjoittama lähes miljardin maapallon asukkaan ryöstö. Ja kapitalismin aikana on muunlainen organisaatio mahdoton. Kieltäytyäkö siirtomaista, „vaikutusalueista”, pääomien viennistä? Sen mietiskeleminen merkitsee itsensä alentamista sellaisen pappipahasen tasolle, joka sunnuntaisin saarnaa rikkaille kristillisyyden ylevyyttä ja kehottaa lahjoittamaan köyhille... sanokaamme, ellei muutamia miljardeja, niin muutamia satoja ruplia vuodessa.

Euroopan Yhdysvallat merkitsevät kapitalismin vallitessa samaa kuin sopimus siirtomaiden jaosta. Mutta kapitalismin vallitessa ei voi olla muunlaista jakoperustaa, muunlaista jakoperiaatetta kuin voima. Miljardööri ei voi jakaa kapitalistisen maan „kansallistuloa” kenenkään kanssa muuten kuin suhteellisesti: „pääoman mukaan” (ja vielä sillä lisäyksellä, että suurin pääoma saa enemmän kuin sille kuuluu). Kapitalismi on tuotannonvälineiden yksityisomistusta ja tuotannon anarkiaa. Ja kun saarnataan tulon „oikeudenmukaista” jakoa tällä perustalla, niin se on proudhonismia, poroporvarin tylsäjärkisyyttä. Ei voida jakaa muuten kuin „voiman mukaan”. Mutta taloudellisen kehityksen kuluksa voima muuttuu. Vuoden 1871 jälkeen Saksa on voimistunut 3—4 kertaa nopeammin kuin Englanti ja Ranska, Japani 10 kertaa nopeammin kuin Venäjä. Kapitalistisen valtion todellisen voiman tarkastamiseksi ei ole eikä voi olla muuta keinoa kuin sota. Sota ei ole ristiriidassa yksityisomistuksen perustoihin nähden, vaan se on näiden perustain suoranaista ja välttämätöntä kehitystä. Kapitalismin vallitessa on eri talouksien ja eri valtioiden taloudellisen kehityksen tasasuhtainen kasvu mahdotonta. Kapitalismin vallitessa eivät ole mahdollisia muut keinot häiriintyneen tasapainon palauttamiseksi aika ajoittain kuin kriisit teollisuudessa ja sodat politiikassa.

Väliaikaiset sopimukset kapitalistien välillä ja valtakuntien välillä ovat tietenkin mahdollisia. Tässä mielessä ovat mahdolliset myös Euroopan Yhdysvallat *eurooppalaisten* kapitalistien sopimuksena... mistä? Ainoastaan siitä, että

voitaisiin yhteisvoimin nujertaa sosialismi Euroopassa, yhteisvoimin suojella rosvotut siirtomaat Japanilta ja Amerikalta, joille nykyisiä siirtomaita jaettaessa on tehty pahasti vääryyttä ja jotka viime puolivuosisadan aikana ovat voimistuneet verrattomasti nopeammin kuin takapajuinen, monarkistinen, vanhuuttaan lahoamaan alkanut Eurooppa. Amerikan Yhdysvaltoihin verrattuna Eurooppa kokonaisuudessaan merkitsee taloudellista pysähdystä. Nykyisellä taloudellisella perustalla, s.o. kapitalismin vallitessa, Euroopan Yhdysvallat merkitsisi taantumuksen järjestymistä Amerikan nopeamman kehityksen jarruttamiseksi. Ne ajat, jolloin demokratian asia ja sosialismin asia liittyivät vain Eurooppaan, ovat palauttamattomasti menneet.

Maaailman (eikä Euroopan) Yhdysvallat on se kansakuntien yhteenliittymisen ja vapauden valtiollinen muoto, jonka me asetamme yhteyteen sosialismin kanssa, — kunnes kommunismin täydellinen voitto johtaa kaikenlaisen valtion, siihen luettuna myöskin demokraattisen valtion lopulliseen katoamiseen. Mutta itsenäisenä tunnuksena maailman Yhdysvaltojen tunnus olisi tuskin oikea ensinnäkin siksi, että se sulautuu yhteen sosialismin kanssa; toiseksi siksi, että se voisi synnyttää virheellisen tulkinnan sosialismin voiton mahdottomuudesta yhdessä maassa ja tämän maan suhtautumisesta muihin maihin.

Taloudellisen ja poliittisen kehityksen epätasaisuus on kapitalismin ehdoton laki. Siitä seuraa, että sosialismin voitto on mahdollinen ensi aluksi muutamissa tahi jopa yhdessäkin, erillisessä kapitalistisessa maassa. Tämän maan voittanut proletariaatti, pakkoluovutettuaan kapitalistit ja järjestettyään omassa maassaan sosialistisen tuotannon, nousisi muuta, kapitalistista maailmaa *vastaan* ja innostaisi puolelleen muiden maiden sorretut luokat, nostattaisi nie kapinaan kapitalisteja vastaan ja esiintyisi tarpeen vaatiessa jopa sotavoimin riistäjäluokkia ja niiden valtioita vastaan. Sen yhteiskunnan valtiollinen muoto, jossa proletariaatti voittaa kukistamalla porvariston, tulee olemaan demokraattinen tasavalta, joka yhä enemmän keskittää tietyn kansakunnan tai tiettyjen kansakuntien proletariaatin voimat taisteluun niitä valtioita vastaan, jotka eivät ole vielä siirtyneet sosialismiin. Luokkien hävittäminen ei ole

mahdollista ilman sorretun luokan, proletariaatin diktatuuria. Kansakuntien vapaa yhteenliittyminen sosialismissa ei ole mahdollista ilman enemmän tai vähemmän pitkäaikaista sosialististen tasavaltojen sitkeää taistelua jälkeensä jääneitä valtioita vastaan.

Tällaisten näkökohtien vuoksi ja sen tuloksena, että kysymystä on moneen kertaan käsitelty VSDTP:n ulkomaisien jaostojen Konferenssissa ja konferenssin jälkeen, Päääänenkannattajan toimitus tuli johtopäätökseen Euroopan Yhdysvaltojen tunnuksen virheellisyydestä.

„Sotsial-Demokrat” № 44,
elokuun 23 pnä 1915

Julkaistaan „Sotsial-Demokrat”
lehden tekstin mukaan
